

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 331. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064791952/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

O nej – lyt: de sov derinde! Selv Susan, der havde grædt så fortviv-  
let for sin Brudgom i Spejlet, sov og glemte.

Huskede hun ene Brynte? – Kunde Steffan da ikke ene erindre sig  
selv? Sig selv ja – og sin Ed! Og våge som Gud!

Han gøs.

Åndedrættene derinde, trykke af Glemsomhed, og hendes tryggest  
af dem alle! De opvarmede Kamre, der hegnede denne Gård . . . Al  
Vårmland, der stævnedes til Julefesten . . . Og inden Sanct Knut havde  
Steffan svoret . . . Nej! Nej!

Herre, jeg viste ikke mit Åsyn i Spejlet! Jeg krævede dig ikke af  
»Bjærgeto! Jeg fornægter min Brode som de derinde, hvem jeg for-  
ledte! Jeg sover fra min og deres Straf! Jeg frelser dem og mig selv af  
din Hånd! Jeg vil dig ikke –; og du er ikke till!

Jeg jublede på Morgongåfva mod Festen, jeg er en Djursåters Gæst,  
en Vallon blandt Valloner! Jeg er en Bejler som Brynte! Min Krans  
til hende er Kransen af blomman for dagen!

Gjorde jeg mig til Gud for at ofre Frau Holde med alle hendes  
Børn, at styrte Festens Gård i Svælget derude? Vidste jeg da, at den  
vilde fylde det?

Ja, vidste jeg det! Var jeg alvidende, som jeg er almægtig!

Almægtig? jeg? fra hvem hun skød Spejlet bort! Almægtig – jeg  
med hendes Slag på Pande og Ryg! Almægtig over Sovende, Gud for  
Sancta Lucia-Nat?

O, mærk: kun én Time er vegnen af mit Herredomme, Natten  
uden Lys og Svar – og bruser ikke alt dens Mørke om mig?

Åndedrættene derinde, de er ej til at vække, ti selv sover jeg dybt.

Ja sov, arme Gud, sov kun – din Ed holdes endda! Sov og rid for  
dir eget, for deres Åndedræts Storm! Dit Skaberord, der skulde gen-  
føde Dode, ja Gud? Er det glemt? Eller du og Brynte i Spejlet: Guds  
spaltede Vilje om Jorden, er I én i ham bag jer begge: Dødsbæreren?

Se, I kæmpede ved Bedrag – da stod han dér, sendt på en Højestes  
Bud! Et Skrig, Lyset gik ud – og nu rider I Sancta Lucia-Nats Ride!

Olof, du fik Ret! Vi elskede vor Nødtørft – og lod: Frugt og God-  
ning og Frugt påny –! En Arving til »Bjærget« må findes! Nu er vort  
Ridis Time. Nu viger vi! Nu bruser vi hen bag vore Fædre! Vi Gu-  
der kommer til Gud!

O Drom, der blev Sandhed! O Vilje, der opfyldtes! O Frygt, der  
besandedes!